

**Крихітка Єстедей і буря в
чайній чашці. Кн 1. Крихітка
Єстедей і буря в чайній чашці.
Кн 1**

КУПИТИ

Вітаємо в Чаклунській світлиці! Заварімо чай? Можливо, «Упевнену ромашку», щоб додалося сміливості? Чи «Змінювальний жасмин», щоб перетворитися на якусь звірину? Міс Вікторія Пампушка, екстраординарна чайна відьма, швидко навчить вас свого мистецтва! Долучайтесь до пригод її учениці Естедей, юного чударя Джека, суворого фамільяра Мадриґала й решти чарівного гурту, здолайте підступи містера Скорботи та його посіпак і пориньте в теплий, відважний, яскравий світ, який огорне вас, наче затишні обійми люблячої сім'ї.

ЕНДІ САҒАР

КРИХІТКА ЄСТЕДЕЙ

і БУРЯ В ЧАЙНІЙ
ЧАШЦІ

ВИДАВНИЦТВО
РАНОК

*Мамі й татові,
які навчили мене, що магія ціни не має*

Пролог

Одного сніжного зимового вечора в старому північному містечку, що звалося Скорботна Твань, з'явилися двері — там, де їх раніше не було.

Більшість дверей люб'язно кріпляться до будівель — школи або музею, але ці двері були не настільки добре виховані. Вони зависли за кілька дюймів над бруківкою, наче трималися на мотузках. Їхнє дерево мало теплий коричневий колір дуже міцного чаю.

Двері повільно відчинилися. З них виступила пані, оповита пахощами кориці й імбирних пряників. Її сукня була мовби зіткана із цукрової вати. Ірисково-біляве волосся спадало з-під гострого капелюха, кучерявлячись довкола рожевих щік. Вона мала лавандові очі. А на плечі її сидів крук із зефірно-білим пір'ям.

— Твоя черга, — промовила пані. Вона роздивлялася міську площу, вперши руки в боки. Крук змахнув крилами й злетів на вуличний ліхтар. — Я потрібна крамниці, як кухні чайник, а мене вже довго не було.

— Це все дурниці й нісенітниці, міс Пампушко, — відповів крук, роздратовано копірсаючись у пір'ї. — Ви цілком впевнені в цьому вашому... *проекті*?

Міс Пампушка створила з повітря рожеву чашку, над бурштиною рідиною всередині якої здіймався шлейф пари.

— Усім відомо, що відьмі, наділеній великою силою, *необхідний* підмайстер.

Поки крук щось бурмотів собі під ніс, міс Пампушка опустилася навколішки на засніжений квітник. Вона занурила пальці в сніг і дістала з-під нього щіпку землі. Вкинувши землю в чай, пані випила його одним ковтком. Якусь мить швидко кліпала. Потім усміхнулася, відчуваючи дію чарів. Її язик став кольору меду.

Спочатку міс Пампушка поговорила з явором (зазвичай вона вільно володіла лише мовою дубів і верб). На жаль, той був дуже старий і більше не звертав уваги на справи людисьок.

Потім пані звернулася до вітру, але той був аж надто жвавий і не дав чітких відповідей.

І зрештою вона порадилася зі статуєю перед церквою. Та привіталася, припіднявши кам'яного капелюха, і вказала в бік шатрів цирку на краю міста.

Міс Пампушка просяяла й подякувала статуї.

— Тепер ти маєш напрямок, — звернулася вона до птаха. — Тож чи зробиш усе, як я наказала, чи мені слід шукати нового фамільяра?

Після паузи крук бундючно зітхнув.

— Я ще ніколи не підводив вас — і не маю наміру сьогодні починати.

Міс Пампушка підморгнула та зникла за дверима кольору чаю, залишивши крука шкабарчати й бубоніти на шляху до циркових наметів.

Увесь цей час із тіней за ними спостерігали маленькі допитливі створіння. Вони схвильовано визирали з провулків і канав, з-за смітників і машин, суцільне хутро й пір'я, роги та кігті. Вони ледь чутно шепотілися між собою:

— В ім'я Оберона, ти знаєш, хто це?

— Звісно! Це те, що я думаю?

— О так! Це означає, що Чаклунська світлиця вже близько. Чаклунська світлиця скоро прибуде в місто!

Розділ перший

Мрії Єстедей

Жила собі дівчинка, що звалася Крихітка Єстедей, і це був не найдивніший факт про неї. Приміром, вона мешкала та працювала в мандрівному цирку, хоча мала лише дванадцять років. Також у неї було гарбузове волосся, таке руде, яке тільки можна уявити, а шкіра така бліда, що аж срібляста.

Найдивнішим було те, що замість звичайних людських вух вона мала гострі лисячі вушка — темно-руді із чорними, немов підгорілий тост, кінчиками. Вони стирчали зі скуйовдженого волосся і хоча поки були досить маленькі, будь-яка варта своїх кігтів лисиця сказала б, що в майбутньому ті вушка стануть розкішними.

Єстедей проводила свої дні, скрутившись у кутку залізної клітки, де на неї витріщалися відвідувачі цирку, які заплатили грубі гроші, щоб побачити дівчинку з лисячими вухами. Вона там спала на підстилці із соломи; вона там їла, жила, гралася й мріяла, без друзів, окрім віслюка, який тягнув цю клітку щоразу, коли цирк переїздив до нового міста.

— Диви, які вуха! — сказала молода жінка в натовпі, постукавши свого чоловіка по плечу.

Єстедей осяювало жовте світло вивіски, на якій було написано: «Крихітка Єстедей, дивовижна дівчинка-лисиця!». Почало сніжити, а вона була вдягнена в простеньку білу сукенку, тож, хоч це й було проти правил, закуталася в потерту коричневу ковдру.

— Як думаєш, вони ж не справжні? — продовжила дама. — Напевно, приклеєні чи щось таке.

Пан нахилився й заходився вивчати її вуха так, наче Єстедей була зразком у музейній виставці, а не дівчинкою з думками, почуттями і серцем, що може боліти.

— Гм. Як на мене, цілком справжні.

— Яке химерне маленьке створіння, — промовила пані, ледь стримуючи здригання.

«Взагалі-то я тебе чую! — подумала Єстедей. — Мене недарма називають “дивовижною дівчинкою-лисицею”, навіть якщо ці вуха псують майже все інше».

Але притримала язика. Розсип синців на руці нагадував про те, що сталося минулого разу, коли вона образила відвідувача цирку.

Натомість Єстедей спробувала не зважати на голоси та сховатися в книжці, єдиній, яку мала. Зовсім маленька, не більша за долоню, вона практично розпадалася. Заголовок на обкладинці засвідчував, що це «Кишеньковий довідник із фей», а під ним було зображення чоловічка з крилами бабки.

Це була свого роду збірка оповідок, написана як довідник із птахів, тільки про вигаданих істот, а не справжніх. Та все ж всяк час, читаючи її, Єстедей удавала, що всі вони існують. Що десь є річкові тролі, які живуть під мостами та ласують мохом і патокою на вечерю. Що є піксі завбільшки з моримуху, які народжувалися щоразу, коли хтось закохувався. Що гобліни-торговці їздять світом, обмінюючи товари на найперші спогади або останні роки життя.

Єстедей розгорнула книжку, ненадовго затримавшись на обривку паперу, який мав бути першою сторінкою. Від неї залишився лише маленький клаптик у кутку, на якому було написане слово «Учора»{1} — і нічого більше.

Книжку знайшли разом із Єстедей: то було її єдине майно, коли розпорядник цирку знайшов її немовлям перед своїм наметом дванадцять років тому. Єстедей часто розмірковувала, хто міг залишити їй книжку й написати на ній слово «Учора». Чи це той самий хтось, що покинув її в цирку? Але відповіді — недосяжна розкіш для дивовижної дівчинки-лисиці.

Єстедей сиділа й читала весь вечір, доки зрештою до неї не підійшов похмурий чоловік у циліндрі й брудному малиновому мундирі. Він запхав ключ у замок клітки.

— Ворушися, Крихітко, — прошкабарчав розпорядник Скедьм. Гарні манери не були його чеснотою.

Прізвище «Крихітка» для Єстедей вигадав сам Скедьм, адже, на його думку, вона була малесенька, як крихта печива, й небажана, хай хто її покинув.

— Я не зголодніла, — відповіла Єстедей, відмовляючись відкривати погляд від книжки.

— Ти зробиш, як я сказав, дівчисько, — гаркнув розпорядник, вишкіривши зуби. — Або ж залишишся без вечері на три дні. Ясно тобі? Ти мене слухаєш?

Насправді Єстедей не слухала зовсім. Як завжди, вона геть розчинилася в книжці. Окрім того, їй остогидів один і той самий суп із ріпи, яким він їх щодня годував. Той суп не був вартий того, щоби підводитися.

— Та хоч раз відірви носа від цієї речі! — вигукнув Скельм.

— Це називається «книжка», пане Скельм. — Єстедей зітхнула й перегорнула сторінку. — Спробуйте й собі якимось почитати.

Обличчя Скельма скривилося у посмішку.

— Ти і та книжка. Забудь про свої мрії і вигадки, — промовив він. — Таким, як ти, пригоди не світять. У тебе ніколи не буде свого «довго та щасливо». Ти не витончена принцеса, яка завоює серце принца...

Єстедей задумливо постукала по підборіддю.

— Як на мене — нехай. От навіщо мені серце принца? Носити на ланцюжку? Якщо ви саме так уявляєте «довго та щасливо», то дякую, але лишіть собі. Окрім того, книжка не про це.

Скельм заскреготів зубами.

— Мені байдуже, про що вона. Ти належиш цирку. Бути розвагою у цирку — твоя єдина доля.

Єстедей шмагнула його одним зі своїх найлютіших поглядів.

— А заправляти вульгарним циркум і присікуватися до маленьких дівчаток, аби лише відчувати власну важливість, — це єдина твоя доля. А тепер, може, зникнеш? — безтурботно промовила вона і повернулася до книжки. — Йди вечеряй, а я почитаю.

Якусь мить панувала болісна тиша, поки обличчя Скельма складалося у вишкір.

— Дивись, до чого приводить твоя поведінка, маленьке бісеня, — нарешті прогарчав він. — До нічого, ось як.

І з цим він знову зачинив двері, поклав ключ до кишені й затупотів геть.

Єстедей ще раз зітхнула: знову бранка. Вона глянула на світ за ґратами. На наметах цирку мерехтіли паперові ліхтарі, і їй подобалося уявляти, що ліхтарі — це дорогоцінності зі скарбу дракона. Дівчинка спостерігала, як останні відвідувачі юрмилися біля наметів, що зачинялися, розбирали глазуровані яблука, насолоджувалися останнім

виступом акробатів, благали, щоб Мадам Зуфарру, яка вже позіхала, передрекла їхнє майбутнє.

Невдовзі вони повернуться до свого звичайного життя в містечку Скорботна Твань. Повернуться до своїх нормальних домівок і родин, до гарячих вечерь і теплих, зручних ліжок.

Світло, яке осяювало її клітку, згасло, і читати стало незручно. Єстедей відкинулася на ґрати і глипнула на «Кишеньковий довідник із фей».

— Може, у мене теж було б звичайне життя, — вимовила вона, звертаючись до порожнечі, — якби я не народилася із цими безглуздими вухами.

— От чому молоді люди завжди вважають, що *звичайність* зарадить усім їхнім проблемам? — почувся голос.

Єстедей у клітці різко сіла. Заозиралася навколо, намагаючись визначити, звідки лунає голос.

— А за секунду вже відчайдушно прагнуть бути незвичайними! — вів далі голос. — Животіти в суперечках із собою доволі жалюгідно, як на мене.

Єстедей подивилася вгору. На «даху» її клітки примостився крук, його білосніжне пір'я мерехтіло в місячному світлі.

— Ти знаєш, що чемні люди відповідають, коли до них звертаються? — докорив крук. — Нині стандарти вже не ті. Ох не ті!

Єстедей витріщилася на птаха. «Я, мабуть, не помітила, як закуняла, — подумала вона. — Я, певно, сплю».

— Перепрошую, — промовила дівчинка, вирішивши підіграти сну, — але ви щойно *говорили*.

— Який у тебе дивовижний хист до спостереження! — каркнув крук. — Цікаво, яке видатне відкриття буде наступним. Можливо, ти скажеш, що дощ вогкий, чи розгадаєш таємницю сфінкса? А тепер стань рівно і згадай про манери.

Єстедей неохоче підвелася на ноги.

— Вважайте, що я дурна, якщо хочете. Але не щодня зустрічаєш крука, що говорить!

— Воістину, крука! — крумкнув птах. — Може, я й народився круком — у всіх своє минуле, — але наразі я дещо більше. Я — *фамільяр*, і наполягаю, щоб ти поважала мій титул. Я мусив зібрати всі

можливі ступені від Королівського коледжу, аби здобути його. І в мене є ім'я, щоб ти знала, і то гарне. Я — Мадригал.

— О, гаразд. Але даруйте, я ж справді не могла цього знати, — зауважила Єстедей. І додала: — Мене звуть Крихітка Єстедей.

Мадригал оглянув її з голови до ніг.

— Єстедей? — повторив він. — Як безглуздо. Дурне ім'я, як на мене. Дурне ім'я для дурного дівчиська.

Єстедей склала руки на грудях. Вона швидко втрачала будь-яке бажання бути ввічливою.

— А як на мене... — вона різко замовкла. Серце щосили закалатало, коли в голові спалахнула думка. — Хвилинку, ти сказав... фамільяр?

Єстедей ухопилася за «Кишеньковий довідник із фей». Вона точно бачила це слово раніше.

Поки вона нестямно гортала сторінки, Мадригал вів далі:

— Та звісно, я фамільяр! Будь-хто з клепкою в голові тобі про це скаже. Я настільки відмінний від звичайного крука, що можна називати мене *не-круком*, так само як «кота»-фамільяра — *не-котом*, а «ропуху»--фамільяра — *не-ропухою*. Є, щоб ти розуміла, певна закономірність у таких речах.

Єстедей нарешті знайшла потрібну сторінку в «Кишеньковому довіднику з фей».

— *«Розділ шістдесят третій: фамільяр», — прочитала вона уголос, мружачись, щоб бачити в темряві. — «Тварини, які проводять велику частину життя в товаристві чарівних істот і часто розвивають власні чарівні сили, зокрема вчать розмовляти й творити просту магію, що робить їх чудовими компаньйонами для відьом...»*

Вона подивилася на Мадригала широко розплющеними очима.

— Ти фамільяр, — промовила вона. — Розмовляєш зі мною...

Вона знову глипнула у книжку, а потім на Мадригала.

— Це неймовірно. Це неймовірно. Абсолютно, цілковито неймовірно!

Та вона дуже сподівалася, що він доведе їй протилежне.

— Який у тебе обмежений розум, — каркнув не-крук, — розкидатися словами на кшталт «неймовірно», наче вони взагалі нічого не означають. Дивись на мене, дівчинко-нетямо, і слухай. Я говорю. Я

фамільяр. І я, з цим ти не можеш не погодитися, не просто «ймовірний» — я справжній.

— Якщо ти фамільяр, — заперечила Єстедей, хоча відчувала, що весь її світ перевертається шкереберть, — це робить тебе феєю, так? Що означає, вони існують. Але фей не існує! Це всі знають! Це, мабуть, сон. Має бути.

Мадригал цикнув на неї.

— Це однозначно не сон, і чарівні істоти однозначно існують. Як думаєш, хто дбає про те, щоб змінювалися пори року, коли настає час? Хто, на твою думку, виводить місяць на небо? Королева Вікторія?

Фамільяр форкнув собі під ніс, але Єстедей була не певна, що второпала жарт. Їй хотілося зауважити, як дивно це звучить, але знов-таки: вона підтримує бесіду з птахом. Трохи запізно починати називати речі дивними.

Мадригал обвів оком цирк і несхвально каркнув.

— Яким похмурим був би світ, якби він належав лише людям. Знаєш, колись давно саме люди *полювали* на своїх же, найбільш обдарованих чарами, і зрештою вигнали їх до чарівних королівств.

— Найбільш обдарованих чарами? — Єстедей знову заходилася гортати свою книжку й зупинилася на сторінці з малюнком чоловіка: з його голови стирчали роги, а в руці він тримав мітлу. — Ти маєш на увазі... *чаклунів*?

Мадригал зазирнув у книжку.

— Звісно, я маю на увазі чаклунів! Невдовзі після того, як вони втекли з ваших гидких людських міст, у них стало менше від людей і більше — від чарівних істот. На їхнє щастя. Стало краще, я так скажу. Але навіщо я все це розповідаю *тобі*? Ти маєш знати це напам'ять. Кожна юна відьма дізнається про це ще в колиці...

Єстедей кліпнула.

— Що?

— Я кажу, юні відьми дізнаються про це... чекай. Ти ж хоч знаєш, що ти відьма, так?

Єстедей не відповіла. Лише дивилася. Мадригал застогнав.

— Та заради Оберона, — промовив він. — У тебе такі вуха, і ти нічого не второпала? Та ти ж навіть маєш «Кишеньковий довідник із фей». А що в ньому йдеться про відьом, дівчинко-нетямо?

Із тремтячими руками Єстедей опустила очі на сторінку. Голос дрижав, коли вона почала читати.

— «Після того як відьом вигнали з людського суспільства, вони возз'єдналися із чарами дикої природи. Еволюційно це на них відбилося у фізичних проявах певних тваринних ознак — копит, рогів, гострих вух, писків...»

Мадригал нахилив до неї голову.

— Ти читала це — і жодного разу не пов'язала зі своїми вухами? Дівчинка-нетяма, ще й яка!

Єстедей потягнулася до своїх лисячих вушок, невпевнено торкаючись пухнастих кінчиків.

— Я завжди гадала, що сенс цих вух лише в тому, щоб привертати до мене небажану увагу, — пробурмотіла вона. — Якщо чарівні істоти справді існують, як так сталося, що я раніше не бачила жодної? Як так сталося, що я не можу чаклувати? Якби я була відьмою, то для початку вирвалася б із цієї клітки.

— Усі знають, що стається, коли забагато часу проводиш у світі людей, відірваний від магії, — сказав Мадригал. — Але, схоже, всі, окрім тебе. Ти втрачаєш її. Стаєш чударем.

— Ким? — запитала Єстедей. От такого слова в книжці стовідсотково не було.

— Я не бібліотекар, до якого можна чіплятися із запитаннями про все на світі, — відрізав Мадригал. — Хочеш знати більше? Запитай у міс Пампушки. Нам потрібно поспішати.

— А хто така міс Пампушка? — запитала Єстедей.

Мадригал не відповів. Натомість злетів униз і змахнув потріпанним крилом над замком клітки Єстедей. Мить — і той розплавився. Метал потік униз по ґратах на підлогу, перетворившись на золотавий мед — хоч додавай у чай.

— Все неймовірськіше і неймовірськіше, — промовила Єстедей, така приголомшена, що забула граматику.

Мадригал уже розправляв крила.

— Тримайся ближче до мене, маленька дівчинко-нетямо. Фамільяр Мадригал нікого не чекатиме!

І вихором білого пір'я цей не-крук злетів у повітря та майнув до лісу, який оточував цирк.

Єстедей обережно штовхнула двері клітки. Серце гупало об ребра. Вона підбрала торбу в кутку й запхала в неї книжку. Відтак, закинувши її на плече й міцно обв'язавши довкола себе ковдру, наче мантію, глибоко-глибоко вдихнула.

І вийшла з клітки.

Коли смак волі вперше промчав венами, Єстедей відчула це, наче удар струмом. І тут, ні з того ні з сього, почала сміятися.

Але святкувати втечу було зарано. Вона чкурнула від клітки, пробираючись між наметами, й попрямувала до лісу, пильнуючи розпорядника Скедьма.

Територію цирку від лісу огорожував кований паркан. Проте щойно Єстедей поставила ногу на метал, то почула крик. Дівчинка озирнулася.

— Єстедей! — волав Скедьм, кидаючись навздогін, і його голос ревів над усім цирком. — Крихітко Єстедей, ти, приبلудна нікчемо!

— Прощай, розпоряднику Скедьм! — весело відповіла Єстедей. І, більше не вагаючись, перелізла через огорожу та зникла в лісі.

Розділ другий

Осколок криги

Мадриґале? — гукала Єстедей. Вона бігла дедалі глибше в ліс, ковдра розвивалася за спиною. Якщо Скельм і намагався її переслідувати, то вже давно загубив у темряві. Місячне світло пробивалося крізь просвіти в деревах й блищало на свіжому снігу. Голі гілки над головою вигиналися, немов ноги павука, відкидаючи на сніг глибокі сині тіні.

— Хутчіше, дівчинко-нетямо, — десь згори почувся знайомий голос, який луною відбився від дерев. — Я маю обов'язки. Важливі обов'язки!

— У тебе крила, а в мене ноги — це не зовсім *чесно*, — відповіла Єстедей, пробираючись крізь сніг, що сягав їй до щиколоток. Було важко визначити, звідки саме долинав голос. — Мадриґале, повільніше! Уже не смішно, — зверталася вона до лісу. — Мадриґале, ти де?

Здавалося, що тут, у лісі, було ще холодніше. Вона запхала долоні під пахви, щоб зігріти їх, шукаючи дорогу між покручених, переплечених коренів.

Ковдра зачепилася за кущ ожини й зірвалася з її плеча.

— Просто чудово, — промимрила Єстедей, тримаючи в руках ковдру, яка тепер була розірвана навпіл.

Вона оглянула криві гілки дерев. Було дуже схоже, що Мадриґал її полишив. Тепер вона замерзне тут, сама-самісінька у лісі.

Мороз кусав її за руки і ноги.

— Не варто було довіряти тому крукові, — сказала вона собі, здригаючись. — Чи не-крукові, хай як він зветься! Як можна бути такою довірливою? Звісно ж, мої лисячі вуха не роблять мене відьмою. Він просто вирішив покепкувати з мене, чи не так?

Єстедей зітхнула й торкнулася вух.

— Скільки часу мине, перш ніж ви двоє знову втягнете мене в халепу?

Десь удалині почулася тиха мелодія. Єстедей вкрилася сиротами. За кілька кроків та стала гучнішою — з глибин лісу лунала щемливо прекрасна музика. Єстедей на мить застигла, прислухаючись, її лисячі вуха смикались, закликаючи рухатися в той бік. Обережно ступаючи, вона пішла на звук.

Крізь гілки, які гойдав вітерець, дівчинка розгледіла постать, що сиділа на колоді та грала на білій скрипці із фіолетово-чорними струнами. Коли Єстедей підійшла ближче, незнайомиць несподівано підняв голову, і вона побачила його очі — мовби з крижаного срібла, схожі на гостре лезо кинджала.

Груди стиснув жах, і вона розвернулася, щоб утекти.

Ззаду почулися слова. Лисячі вуха засвербіли.

— Уже йдеш?

Музика стала гучнішою. І тепер здавалося, що ноги не підкоряються їй. Вони самі розвернулися й потягли Єстедей до музики, назад до тих очей із мерехтливого срібла.

— Дитинча, потрібно врятувати тебе від цього жахливого холоду, — промовив музика, не зводячи з неї срібного погляду. — Ти можеш застудитися на смерть.

Довге волосся пана, таке ж срібне, як очі й шкіра, виблискувало в блідому сяйві місяця. На ланцюзі навколо шії, між вилогами примарно-сірого костюма, гойдався великий залізний ключ.

— Перепрошую? — промовила Єстедей, нахмурившись. — А ви хто такий?

— Я містер Скорбота, — відповів чоловік, нахилиючи голову. — Скромний бізнесмен. Виконую заповітні бажання спраглих душ.

Він усміхнувся й відклав скрипку.

— Можливо, я можу щось для тебе зробити?

— Ем, ні, дякую, — сказала Єстедей, обережно ховаючи вуха під волоссям. — Власне, я шукаю білого птаха, ви його бачили?

— Фамільяри — дуже сварлива порода, — сказав містер Скорбота. А тоді пробурмотів собі під ніс: — Дуже капосні. Навіюють самотнім дівчаткам думки, нібито лисячі вуха роблять їх особливими, а потім кидають у лісі заради розваги.

Єстедей скривилася. Він що, чув її хвилину тому?

— Усі кепкують з моїх вух, — сказала вона. — Це було безглуздо з мого боку — повірити, що він якось відрізняється.

Усмішка срібноволосого пана стала ширшою.

— Знаєш, — сказав містер Скорбота, — один мій друг має такі самі вуха, і мушу зауважити, що мені він здається доволі видатним.

Єстедей кліпнула, а тоді опустила погляд на землю.

— Не певна, що слово «видатний» сюди пасує.

Одна з брів містера Скорботи піднялася й вигнулася, немов змія.

— Що ж, мені дуже сумно таке чути. Я знаю місце, де такі вуха вважають писком моди! Можеш вирушити туди разом зі мною, якщо хочеш.

Єстедей відчула спалах спокуси.

— Справді?

— О так! — сказав пан, підвівся й наблизився до неї. — Ти зможеш відвідувати найказковіші вечірки, бути на короткій нозі з королями, богами й істотами набагато величнішими, ніж боги. Мати дюжину фрейлін, які вплітатимуть плющ у твоє волосся та приноситимуть найсвіжіші плітки; дві дюжини гончаків, які розважатимуть тебе й жертвуватимуть твоїх ворогів; три дюжини лицарів, які захищатимуть твоє ім'я і складатимуть опери на твою честь.

«Звучить не краще за клітку», — подумала Єстедей.

А усмішка містера Скорботи ставала дедалі ширшою, проте чомусь так і не торкнулася очей.

Єстедей отямилася.

— Я не можу, — рішуче сказала вона. — Не хочу бути нечемною, але незнайомий чоловік, який тиняється темним лісом уночі, мабуть, очолює список людей, із якими не варто кудись іти.

Містер Скорбота розсміявся, відступив і вклонився.

— Авжеж, — тихо промовив він.

Чоловік ущипнув кілька струн скрипки.

Єстедей раптом відчула млосну сонливість.

— Я цілковито розумію. Але перед тим як ти вирушиш у свою чудову подорож, дозволь зробити ще одну пропозицію. Хоч мені твої вуха й видаються чарівними, тобі, схоже, вони набридли. Я здатен легко позбавити тебе їх, якщо хочеш.

Мимохіть у душі Єстедей розквітла надія. Якщо вона матиме звичайні вуха, вже буде неважливо, що не-крук покинув її. Вона зможе збудувати нове життя, сповнене можливостей і обіцянок, де захоче, вільна від людей, які тицяють пальцем та обзиваються.

— А ти справді можеш? — мимоволі запитала вона.

— Звісно. Я ж містер Скорбота, — сказав він, розглядаючи свої нігті, ніби шукав під ними бруд. — Я здатен на дивовижні речі. Хочеш подивитися?

Містер Скорбота сплеснув у долоні — і голі гілки лісу вибухнули пишнотою квітів та листя. Єстедей ахнула, коли навколо неї закружляли метелики, а повітря наповнили пахощі літньої луки.

Містер Скорбота знову сплеснув у долоні. Квіти зів'яли, а метелики попадали донизу, їхні крильці потрощилися, немов скло. Листя стало коричневим і опало на землю. По гілках потягнулися щупальця криги, неначе замерзле павутиння.

Єстедей відняло мову. Мадриґал перетворив замо5к її клітки на мед, але цей пан міг гратися порами року так само легко, як грав на скрипці. «Можливо, він таки здатний забрати мої вуха», — радісно подумала вона.

Та потім до радості додався страх — і витіснив її.

— А що саме ви хочете навзамін? — запитала вона.

Містер Скорбота наче замислився.

— Навзамін? О, нічого особливого. Передусім ці набридливі вуха. Може, все запишемо, щоб розвіяти будь-які занепокоєння?

Він розгорнув сувій, який узявся нізвідки, і вручив їй перо.

— Я мушу прочитати умови до того, як підпишу, — промовила Єстедей, почувуючись дуже вразливою. — *«Я, Крихітка Єстедей, цим надаю містеру Скорботі дозвіл видалити мої лисячі вуха, які вважаю дуже відразливими...»*

Вона читала далі, хоча угода була довга й повна складних юридичних термінів і Єстедей було складно розібратися, що до чого. Дівчинка чула, як поряд містер Скорбота нетерпляче тупає ногою.

За мить він вирвав сувій з її рук.

— Слухай, якщо збираєшся марнувати мій час, вичитуючи кожную детальку, мені, мабуть, слід знайти когось охочішого до моєї щедрості!

— Ні, будь ласка! — сказала Єстедей, відчуваючи, як обірвалося щось у шлунку. — Я більш ніж рада підписати.

— Гм, мабуть, дам тобі ще один шанс, — сказав він, знову простягаючи їй угоду. — Але не збираюся марнувати на це весь день, щоб ти розуміла.

Єстедей швидко нашкрябала своє ім'я, перш ніж він знову передумав, й перо зникло з її руки, як і сувій.

Усмішка містера Скорботи перетворилася на вишкір.

— Чудово, люба маленька Єстедей. Справді чудово.

Раптовий біль розітнув серце Єстедей. Вона скрикнула й позадувала, схопившись за груди.

— Що ти зі мною зробив? — видихнула вона.

Голос містера Скорботи тепер лунав звідусіль.

— Прокляв, — зі сміхом відповів він. — А якщо точніше, то помістив осколок криги у твоє серце. За місяць, у день зимового сонцестояння, коли зайде сонце й настане найдовша ніч цієї пори, ти помреш.

— Я що? — закричала Єстедей. — Але ми про таке не домовлялися! Ти мав забрати мої вуха!

— І заберу! — підтвердив містер Скорбота. — Край мертвих, як ти невдовзі дізнаєшся, — це місце без відмінностей. Ті, хто там живе, втрачають все, що робило їх унікальними за життя. Їхні риси стають невиразними, обличчя — порожніми, а волосся — тьмяним і сірим. І ти, люба Єстедей, втратиш свої лисячі вуха й нарешті станеш така, як усі.

— Навіщо ти це робиш? — запитала дівчинка.

— Найкращі ігри мають найнебезпечніші ставки, — спокійно відповів містер Скорбота. — Звісно, ти завжди можеш спробувати зламати прокляття. Мені ду-у-уже подобаються такі виклики.

Він злісно захихотів.

— Що скажеш, Єстедей? Ти в моїй підступній грі?

— Дівчинко-нетямо! Що ти робиш? — крумкнув голос.

Над її головою пурхнув Мадригал, тріпаючи крилами в повітрі.

— Ти що, не знаєш, із ким розмовляєш? Цей чоловік — злий і підступний шахрай! Негайно відійди від нього!

— Мадригале! Будь ласка, ти мушиш допомогти мені, — сказала Єстедей. — Він ошукав мене і помістив у моє серце осколок криги!

Не-крук вибалушив очі.

— Ах ти негіднику! — сказав він містеру Скорботі. — Зовсім не поважаєш стародавніх законів? Ти не маєш прав у цьому світі, жодних! Ця дівчинка призначена міс Пампушці, а не тобі!

Але містер Скорбота лише зневажливо відмахнувся.

— Забирай її, мені байдуже, — промовив він, і з його слів сочилося самовдоволення. — Я розіграв свій гамбіт, і ця гра моя.

— Зникни, демоне! — каркнув Мадригал і кинувся до містера Скорботи, розчепіривши пазурі, але спіймав лише повітря й сніг.

Містер Скорбота зник. Звук його сміху танцював між деревами.

Єстедей схопилася за груди й сильно скривилася. Здавалося, біль трохи вщух, але вона досі почувалася страшенно приголомшеною.

— Хутчіше, дівчинко-нетямо, — сказав Мадригал і крилом дав знак, щоб вона слідувала за ним. — Не можна марнувати час. Міс Пампушка знає, що з тобою робити. Ох, якби тільки вона не змарнувала свого останнього відьомського ключа...

Єстедей заклала. Чи може вона ще раз йому довіритися? Але який у неї вибір? Дівчинка кинулася вперед за не-круком. Тіні лісу поглибшали. Чортополохи кололи щиколотки, гілки не давали пройти.

— Сюди, — сказав Мадригал, зникаючи в проході між двома деревами.

Попереду щось зблиснуло. Єстедей заквапилася туди — і раптом опинилася на відкритій галявині. Перед нею стояв високий і вузький будиночок, на позір дещо хиткий.

Єстедей мусила кілька разів кліпнути. Вона була не певна, чи, бува, очі її не підводять.

Бо химерний, хиткий будиночок не лише ховався посеред лісу. Він ще й стояв на чомусь схожому на пару гігантських ніг — наче фламінго, що ось-ось кудись побіжить.

З вікон линуло вершкове світло, обіцяючи, що всередині чекає тепло і життя. Здавалося, немов на гарні білі стіни хтось накинув ковдру з квітів — рожеві троянди, блакитні гортензії, жовті гіацинти буяли в горщиках, майже повністю заповнюючи собою простір, кожен закуток і тріщину.

Над дверима гойдалася вивіска у формі чайника, де на лавандовому тлі золотом значилося: «Чаклунська світлиця — чайна крамниця, засн. 1756 р. Магія ціни не має».

— Тепер заходь, — промовив Мадригал, збиваючи крилами в неї над головою. — Не можна гаяти час!

Він залетів у відчинене вікно, залишаючи Єстедей зовні саму.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

BOOK2GO
ЕЛЕКТРОННІ КНИГИ

КУПИТИ